

Zachariášův i náš chvalo zpěv

Hošťálková 23. 12. 2018

Písně: 273, 627, 274, 422, 253

Čtení z Písma: ev. Lukáše 1, 57 - 79; Žalm 24

Text kázání: ev. Lukáše 1, 68 - 72

Milí bratři a sestry,

máme před sebou známý příběh, ve kterém němý člověk znovu promluvil. Jednalo se o Zachariáše, velmi zbožného kněze izraelského lidu, ale i on v určité chvíli zklamal a neuvěřil andělskému zaslíbení.

Se svou ženou Alžbětou si velmi přáli dítě. Ale tuto naději, ve svém pokročilém věku již dávno pohřbili, a v tomto smyslu již od Boha nic neočekávali. To ale také bylo nakonec příčinou toho, že se kněz Zachariáš stal v chrámě němým. Némý kněz - zvláštní kombinace. Třebaže obdržel radostnou zprávu Božího posla, stal se pro svou nejistotu a nevěru němým. Vše se pro něj nějak zastavilo, ztratilo na lesku, přestalo znít. „**Jakmile skončily dny jeho služby, odešel domů**“, do ústraní. Stal se němým, cítil se možná též odmítnut a odstaven, všechno v jeho životě bylo najednou jinak.

Mnozí křesťané dnes se tomuto Zachariášovi velmi podobají, jakoby jej měli v rodině. Mnozí se mezi námi stali němými, nejsou již schopni ukázat jinému na cestu, kterou vidíme jako jedinou dobrou, cítí se sami prázdní, jakoby jim vše, co se týká křesťanství a žité víry, zevšednělo a zešedlo, není co by je povzbudilo, jakoby kolem nich skutečně již nebylo nic nadějného, pěkného, radostného. Starosti, mrzutosti, zklamání, stížnosti se tak často stávají středem diskuse, nebo jen prostého stýskání a stěžování! Těžko se to poslouchá, a také to druhého umlčuje. A když už někdo otevře ústa ke zbožnému promluvení, pak jsou to často slova prázdná, nepřinášející užitek, protože nepodepřou, nepomohou, nepovznou. Zůstávají bez ohlasu.

Co s tím? Snad - než takto, pak raději mlčet? Jestliže máme za to, že nemáme slova, která se oplatí povědět i do našeho světa a naší doby, pak je to skutečně lepší. - A ono se nám to dost daří.

Ale do této nejisté a stísněné atmosféry Bůh dá, aby se narodilo dítě - Jan, později křtitel a prorok. A tu se náhle ústa otevírají. Bůh jedná, a člověk mluví. Bůh jedná a z našich úst se opět ozývají slova chvály, o kterých víme, že je stojí za to povědět:

Bůh nás navštívil! To je to první, co zde slyšíme a co Zachariáš v Duchu svatém a prorockém vytržení květnatě opisuje. On nás hledal a našel. Znamená to, že po nás pátrá, nejsme mu lhostejní. Dívá se po nás, aby se dozvěděl, jak se nám daří. Obrátil se na své cestě a zavítal také k nám. Byla to lidská bída a nouze, která jej k tomuto starostlivému obratu přiměla. Našel nás tam, kde se nacházíme a již klepe na naše dveře. Jestliže mu otevřeme, pak překročí práh a jde dál. Nijak se předem neohlásil, jednoduše přišel a je zde - u nás. Těší nás to? Jsme schopni se Zachariášem radostně jásat? Nebo naše ústa nadále mlčí?

Takto Bůh přicházel za člověkem vždy - ať už se jednalo o Abrahama, nebo Mojžíše. Podobně se podíval za prorokem Eliášem u potoka Kerítu (1.Kr 17,5). Tak byl nablízku také proroku Jeremiášovi, který byl pronásledován ve vlastním městě Jeruzalémě. A toto Boží navštěvování nebylo nikdy přerušeno, nikdy neustalo. Narozením Zachariášova syna, který se stane Janem Křtitelem, Bůh světu oznámil svou „vánoční návštěvu“.

V dítěti z Betléma mezi nás přišel Boží Syn. A když dozrál čas, vstupoval Ježíš do domů. Navštěvoval své přátele, Marii, Martu a Lazara. Navštívil a pomohl tchýni svého spolupracovníka Petra. Zastavil se u Zachea, toho nenašel doma, ale objevil jej - zvědavého a vyděšeného - v koruně stromu. Navštívil mnohé jiné. Bůh člověka navštěvuje neustále, až dodnes: někdy jej najde ve zcela zvláštní a jedinečné situaci - jindy zase uprostřed obyčejného, docela všedního dne. Nikdy se nestáhl zpět. Zaklepe na naše dveře a je zde!

A od této chvíle již nejsme sami. Jeho světlo dopadá do našich životů, též do naší únavy a malátnosti, i do našich provinění. Je zde také tisíc našich nenaplněných přání, které stojí zaprášeny někde v koutě. Když k nám v Ježíši Kristu zavítal Bůh sám, pak můžeme mnohé z toho odklidit, protože nově objevíme, co pro nás znamená skutečná naděje, a jak z této naděje smíme žít i my. Jeho jasné světlo dopadá také na stín všelijakého vykořisťování, rozepří, nenávisti i samotné smrti. Tyto mocnosti se pak už nemohou za nic skrývat. Musí vystoupit ze stínu, přiznat barvu. Vždyť: **Bůh nás navštívil!** Proto již nejsme žádné z těchto mocností poddáni nebo na nich závislí.

Naše dveře jsou otevřeny pro něj! Také toto dává Zachariáš svým jásavým chvalozpěvem najevo. My se to pokoušíme vyzpívat třeba slovy: *„Zotvírejte Pánu svému brány srdce vděčného! V srdci máme advent slavit Spasitele drahého... Pojd' již tedy, Pane milý, pojd' na tebe čekáme; pojd' na přeslavný tvůj advent, vzácnějšího nemáme...“*

Když k nám Bůh přichází, aby byl s námi, nesmíme nechat dveře svého srdce uzavřeny. Strach před světem venku není žádným důvodem k tomu, abychom se před ním uzavřeli. Důvodem k tomu není ani strach ze střízlivého poznání sama sebe. Protože když je s námi, ano v nás Bůh, pak mu můžeme sloužit beze strachu po celý svůj život - **„abychom vysvobozeni z rukou nepřátel a prosti strachu jej zbožně a spravedlivě ctíli po všechny dny svého života“**. Od Božího navštívení člověka v Ježíši Kristu, již zůstanou dveře k Bohu, natrvalo a pro každého otevřeny. Zván je bez rozdílu každý, kdo se jeho pozvání a nabídky otevře. Jan *„půjde před Pánem, aby mu připravil cestu a dal jeho lidu poznat spásu v odpuštění hříchů pro slitování a milosrdenství našeho Boha, kterým nás navštívil, aby se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje“*.

Pro každého z nás se mohou tyto dveře otevírat stále více. Proto se také s druhými lidmi sdílíme o svůj dům, o svůj život. Adventní doba je dobrou příležitostí k tomu, abychom si vyzkoušeli, jak dalece jsou otevřeny právě také naše dveře. Zvěme ty, *„kdo jsou ve tmě a stínu smrti“* - smutné, zahořklé, osamocené. Otevřeme naše ruce i srdce! Na naši otevřenost čekají venku lidé velmi rozdílní. Nemusíme přitom prožívat žádný strach, je nutné odložit jen zahleděnost ke své vlastní důstojnosti a pak nám již nic nebrání: Bůh přece do života člověka nevtrhne jako nějaký okupant, nevnutí se proti jeho vůli. Ponechává nám svobodu. Právě na ní je možné poměřovat všechno, co spolu s ním vstupuje do života člověka; a tam, kde k tomu dojde, zakusíme ještě více: otevřeme své dveře a *„on uvede naše nohy na*

cestu pokoje“. Tyto „cesty pokoje“, na které budeme stavěni, jsou skutečně velmi důležité.

Začínají prvním vykročením z našich dveří, kdy se vydáme za svým sousedem. Navštívme jej a řekněme mu: „*Jsou tu Vánoce, Bůh je na cestě k tobě, chce u tebe zůstat. Otevři mu své dveře.*“ Jeho dveře zase tak pevně zataraseny nebudou. Často bude za svými zavřenými dveřmi rád naslouchat dobrému slovu, potřebuje je - možná, že čeká právě na naši návštěvu, na naši srdečnost i naše promluvení. Po Janu Křtiteli to jsme my, kteří „*mají jít před Pánem a připravovat mu cestu*“. Může se stát, že náš soused naplno otevře dveře svého života Pánu. A my uděláme novou zkušenost, že se mu otevřel tak, jak jsme to my sami ještě neudělali, protože jsme se měli na pozoru, abychom to se svou otevřeností zase nepřehnali. A pak nakonec:

Němý zpívá! Ten němý Zachariáš opět mluví, protože jedná Bůh. Protože Bůh lidi navštívuje, dveře se otevírají, a my smíme připravovat jeho cestu k člověku. Němý může znovu otevřít svá ústa a zpívat, může se radovat a jásat, může tvořit a slavit.

Zachariášův chvalozpěv si všichni křesťané stále znovu opakují - již po staletí a tisíciletí. Co se kdysi odehrálo o onom prvním Adventu je těžké pochopit a postihnout, je však možné o tom zpívat, je to možné slavit. Zachariáš zde nic nezdůvodňuje, nediskutuje o Boží návštěvě. - On jednoduše zpívá. Také v tom se nám může stát příkladem. Jsme-li schopni otevřít svá ústa, pak se pusťme do zpěvu. Zpívejme, protože Bůh i dnes jedná! Zpívejme, protože Bůh navštívil také nás! Zpívejme, protože Bůh až doposud chrání a zachovává náš svět i život! Zpívejme, protože Bůh ví, že dveře našeho života jsou pro něj otevřeny! Zpívejme, protože jen tak jím budeme neustále taženi na cesty pokoje! Zpívejme, protože k tomu máme - jako křesťané - mnoho dobrých důvodů!

Amen.